

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tionde avdelningen)

den 26 oktober 2016 *

”Överklagande — Statligt stöd — Aluminiumtillverkning — Förmånlig prissättning på el som beviljats genom avtal — Beslut i vilket stödet förklaras vara förenligt med den inre marknaden — Uppsägning av avtalet — Beslut om uppskov med verkningarna av att avtalet sagts upp — Beslut i vilket stödet förklaras olagligt — Artikel 108.3 FEUF — Begreppen ’befintligt stöd’ och ’nytt stöd’ — Åtskillnad”

I mål C-590/14 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 18 december 2014,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Aten (Grekland), företrätt av E. Bourtzalas, avocat, samt av E. Salaka, C. Synodinos, C. Tagaras och A. Oikonomou, dikigoroi,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Alouminion tis Ellados VEA, tidigare Alouminion AE, Maroussi (Grekland), företrätt av G. Dellis, N. Korogiannakis, E. Chrysafis, D. Diakopoulos och N. Keramidas, dikigoroi,

sökande i första instans,

Europeiska kommissionen, företräd av É. Gippini Fournier och A. Bouchagiar, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tionde avdelningen)

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden A. Borg Barthet, samt domarna E. Levits och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: grekiska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 8 oktober 2014, Alouminion/kommissionen (T-542/11, nedan kallad den överklagade domen, EU:T:2014:859), genom vilken tribunalen ogiltigförklarade kommissionens beslut 2012/339/EU av den 13 juli 2011 om det statliga stöd SA. 26117 – C 2/2010 (f.d. NN 62/2009) som Grekland har genomfört till förmån för Alouminion tis Ellados AE (EUT L 166, 2012, s. 83, nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

- 2 År 1960 ingick Alouminion tis Ellados AE (nedan kallat AtE) – vilket efterträdades av Alouminion AE och därefter Alouminion tis Ellados VEAE (nedan kallat Alouminion) i juli 2007 respektive maj 2015 – ett avtal på området för aluminiumtillverkning i Grekland (nedan kallat 1960 års avtal) med det statliga elbolaget DEI, enligt vilket en förmånlig prissättning på el skulle tillämpas på företaget.
- 3 Artikel 2.3 i 1960 års avtal stipulerade att avtalet skulle förlängas med fem år i taget, såvida det inte sades upp av en av parterna med två års varsel genom ett till motparten ställt rekommenderat brev med mottagningsbevis.
- 4 Enligt en överenskommelse mellan AtE och den grekiska staten, formaliserad genom ett lagstiftningsdekret av år 1969, skulle 1960 års avtal löpa ut den 31 mars 2006, såvida det inte förlängdes i enlighet med bestämmelserna däri.
- 5 Europeiska kommissionen fastställde, i beslut av den 23 januari 1992, att den förmånliga taxa som AtE beviljats utgjorde ett statligt stöd som var förenligt med den inre marknaden.
- 6 I februari 2004 underrättade DEI AtE om sin avsikt att säga upp 1960 års avtal och att, i enlighet med bestämmelserna i avtalet, upphöra att tillämpa den förmånliga prissättningen från och med den 1 april 2006.
- 7 AtE bestred uppsägningen vid behöriga nationella domstolar.
- 8 Den 5 januari 2007 beviljade Monomeles Protodikeio Athinon (Atens förstainstansrätt med ensamdomare, Grekland), i ett interimistiskt beslut (nedan kallat det första interimistiska beslutet), tills vidare och med verkan för framtiden (*ex nunc*) uppskov med verkningarna av uppsägningen. Nämnda domstol fann att uppsägningen inte var förenlig med bestämmelserna i 1960 års avtal och tillämplig nationell lagstiftning.
- 9 DEI överklagade det första interimistiska beslutet till Polymeles Protodikeio Athinon (Atens förstainstansrätt, Grekland), vilken den 6 mars 2008, återigen i ett interimistiskt beslut med verkan för framtiden (*ex nunc*), biföll DEI:s yrkande om uppsägning av 1960 års avtal och upphörande av den förmånliga prissättningen.
- 10 AtE och därefter Alouminion fortsatte således, under perioden 5 januari 2007-6 mars 2008 (nedan kallad den aktuella perioden), att dra nytta av den förmånliga prissättningen.

- 11 I juli 2008 inkom klagomål till kommissionen. Genom skrivelse av den 27 januari 2010 upplyste kommissionen Republiken Grekland om sitt beslut att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 108.2 FEUF och anmodade parterna att inom en månad från dagen för beslutets offentliggörande inkomma med sina synpunkter.
- 12 Beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 16 april 2010 (EUT C 96, 2010, s. 7).
- 13 I beslutet att inleda förfarandet uttryckte kommissionen bland annat tvivel med avseende på huruvida de förmånliga priser som DEI fakturerade AtE, och därefter Alouminion, under den aktuella perioden låg på samma nivå som de priser som andra stora industrikonsumenter av högspänningsel fick betala, eftersom den förmånliga prissättningen skulle ha upphört att gälla den 31 mars 2006 men hade förlängts genom det första interimistiska beslutet.
- 14 Republiken Grekland, Alouminion och DEI inkom med sina respektive yttranden till kommissionen,
- 15 Kommissionen fastställde i det omtvistade beslutet att Republiken Grekland olagligen hade beviljat AtE och Alouminion statligt stöd till ett belopp på 17,4 miljoner euro genom tillämpning av den förmånliga prissättningen under den aktuella perioden. Eftersom stödet i fråga hade beviljats i strid med artikel 108.3 FEUF och därför var oförenligt med den inre marknaden anmodade kommissionen Republiken Grekland att kräva tillbaka stödet från Alouminion.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

- 16 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 6 oktober 2011 väckte Alouminion talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och yrkade att kommissionen skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 17 Alouminion anförde tio grunder till stöd för sin talan genom vilka det i första hand bestred kvalificeringen av den aktuella åtgärden som nytt stöd, i andra hand kvalificeringen av den förmånliga prissättningen som statligt stöd och i tredje hand skyldigheten att återkräva det nya stöd som åtgärden i fråga hade gett upphov till.
- 18 Tribunalen biföll talan på den första grunden och ogiltigförklarade det omtvistade beslutet utan att pröva de övriga grunderna för talan.

Prövning av överklagandet

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 19 Alouminion har gjort gällande att överklagandet inte kan tas upp till prövning.
- 20 DEI har erinrat om att tribunalen, i första instans, godtog DEI:s begäran om att få intervensera i målet till stöd för kommissionens yrkanden. I artikel 56 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol föreskrivs att intervenienter i ett förfarande i första instans får överklaga om tribunalens beslut påverkar dem direkt.

- 21 DEI har gjort gällande att det, för att följa det överklagade beslutet, har återkrävt det statliga stödet i fråga jämte ränta, närmare bestämt 21 276 766,43 euro. Eftersom den överklagade domen ogiltigförklarar det omtvistade beslutet finns det inte längre någon rättslig grund för detta återkrav.
- 22 DEI har gjort gällande att det därför kommer att bli skyldigt att återbetala det återkrävda beloppet och att det omtvistade beslutet således, enligt domstolens praxis, ska anses påverka dem direkt.

Domstolens bedömning

- 23 Domstolen påpekar att det i artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol föreskrivs att andra intervenienter än medlemsstaterna och unionens institutioner endast får överklaga tribunalens beslut om detta beslut påverkar dem direkt.
- 24 Det framgår härvidlag av domstolens praxis att en klagande som kan bli skyldig att återbetala ett belopp för att följa en dom från tribunalen ska anses påverkas direkt av denna dom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 september 2002, Falck och Acciaierie di Bolzano/kommissionen, C-74/00 P och C-75/00 P, EU:C:2002:524, punkterna 46–58, och dom av den 2 oktober 2003, International Power m.fl./NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P och C-180/01 P, EU:C:2003:534, punkterna 52 och 53).
- 25 DEI är i förevarande fall till följd av den överklagade domen skyldigt att återbetala det belopp det har återkrävt i syfte att följa det omtvistade beslutet, närmare bestämt 21 276 766,43 euro, vilket motsvarar skillnaden mellan den förmånliga prissättning för elleveranser som felaktigt tillämpats på Alouminion och den normala prissättningen.
- 26 Härav följer att den överklagade domen direkt påverkar DEI:s ekonomiska situation i den mening som avses i artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol. Överklagandet kan följaktligen tas upp till prövning.

Prövning i sak

- 27 DEI har åberopat fem grunder till stöd för sitt överklagande.
- 28 DEI har med stöd av kommissionen, under sin första grund, som är uppdelad i tre delgrunder, kritiserat tribunalen för att ha åsidosatt artikel 108.3 FEUF och artikel 1 b och c i förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [108 FEUF] (EGT L 83, 1999, s. 1).

Den första grundens första del

– Parternas argument

- 29 DEI har med stöd av kommissionen, under den första grundens första del, kritiserat tribunalen för att ha slagit fast att en förlängning av ett befintligt stöd inte i kraft av själva sakförhållandet (*ipso facto*) utgör ett nytt stöd.
- 30 DEI och kommissionen har gjort gällande att tribunalen, i punkt 53 i den överklagade domen, först erinrade om domstolens fasta praxis enligt vilken en förlängning av en befintlig stödordning medför att ett nytt stöd införs som skiljer sig från den stödordning som förlängts och att en ändring av ett befintligt stöds varaktighet ska betraktas som ett nytt stöd (dom av den 4 december 2013, kommissionen/rådet, C-121/10, EU:C:2013:784, punkt 59 och där angiven rättspraxis, och dom av den 4 december 2013, kommissionen/rådet C-111/10, EU:C:2013:785, punkt 58), och att den därefter, i

punkt 54 i den överklagade domen, sökte nyansera denna praxis genom att tolka domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), och domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291) så, att det endast är när ändringen påverkar den ursprungliga stödordningens materiella innehåll som stödordningen kan anses ha omvandlats till en ny stödordning.

- 31 Det framgår emellertid inte av domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), och domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291), att förlängningen av en befintlig stödordnings giltighet inte i sig innebär att ett nytt stöd har beviljats och domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311) är i vilket fall som helst inte överförbar på detta mål.
- 32 DEI och kommissionen har gjort gällande att den omständigheten att förlängningen av giltigheten av ett befintligt stöd innebär att ett nytt stöd införs är en uppenbar konsekvens av artiklarna 107 och 108 FEUF.
- 33 Enligt DEI och kommissionen föreskriver det kontrollsystem för statligt stöd som införts genom dessa bestämmelser olika förfaranden beroende på huruvida stödet i fråga utgör ett befintligt stöd eller ett nytt stöd. Om en förlängning av ett befintligt stöd inte utgjorde ett nytt stöd i kraft av själva sakförhållandet (*ipso facto*), skulle en medlemsstat kunna kringgå regeln om olika förfaranden genom att förlänga ett sådant stöd på obestämd tid, eller genom att förlänga det på kort tid.
- 34 DEI och kommissionen anser att begreppet befintligt stöd ska tolkas restriktivt för att inte påverka skyldigheten i artikel 108.3 FEUF att underrätta och att skjuta upp förfarandet, något som domstolen dessutom redan har slagit fast i domen av den 5 oktober 1994, *Italien/kommissionen* (C-47/91, EU:C:1994:358, punkterna 24–26), och i domen av den 21 mars 2002, *Spanien/kommissionen* (C-36/00, EU:C:2002:196, punkt 24).
- 35 Begreppet nytt stöd ska däremot tolkas extensivt eftersom det, enligt artikel 1 c i förordning nr 659/1999, omfattar ”allt stöd, det vill säga stödordningar och individuellt stöd, som inte är befintligt stöd, inbegripet ändringar av befintligt stöd”.
- 36 DEI och kommissionen har vidare framhållit att artikel 4.1 i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 (EUT L 140, 2004, s. 1 och rättelse i EUT L 25, 2005, s. 74), föreskriver att ”[f]ör det ändamål som avses i artikel 1 c i förordning (EG) nr 659/1999 skall en ändring av befintligt stöd vara varje ändring, utom ändringar av rent formell eller administrativ art som inte kan påverka bedömningen av stödåtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden”.
- 37 Mot bakgrund härav och det faktum att kommissionens bedömning av ett stöds förenlighet med den inre marknaden vilar på en bedömning av ekonomiska uppgifter och rådande omständigheter på den aktuella marknaden vid den tidpunkt då beslutet antas och så länge stödet är tänkt att beviljas, har DEI och kommissionen gjort gällande att förlängningen av ett stöds giltighetstid inte kan betraktas som en ändring ”av rent formell eller administrativ art” i den mening som avses i artikel 4.1 i förordning nr 794/2004, utan utgör en ändring av ett befintligt stöd.
- 38 Enligt DEI följer den fasta praxis från domstolen som det hänvisas till i punkt 53 i den överklagade domen samma logik.
- 39 Alouminion anser att den första grundens första del ska lämnas utan bifall.
- 40 Enligt Alouminion förklarade tribunalen i punkt 54 i den överklagade domen vilken tolkningsmetod som ska användas för att fastställa huruvida en befintlig stödordning faktiskt har ändrats, utan något försök till nyansering av den fasta rättspraxis som det hänvisas till i punkt 53 i samma dom.

- 41 Alouminion anser att domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311) är relevant i förevarande mål eftersom domstolen däri slog fast att den aktuella åtgärden inte innebar en ändring av den lagstiftning som infört de omtvistade förmånerna, vare sig i fråga om deras art eller i fråga om de offentliga verksamheter på vilka de tillämpades, och fann att åtgärden inte kunde betraktas som ett införande eller en ändring av ett befintligt stöd. Denna slutsats borde även dras i förevarande mål eftersom det första interimistiska beslutet, enligt Alouminion, varken har ändrat eller ersatt den rättsliga och avtalsmässiga grunden för det befintliga stödet.
- 42 Alouminion hävdar att det var korrekt av tribunalen att hänvisa till domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291), eftersom domstolen, i punkterna 46 och 47 i nämnda dom, visserligen fastställde att situationerna eller ändringen av den rättsliga ramen ledde till en ökning av den budget som avsatts för stödordningen och att förlängningen av dess giltighetstid utgjorde ett olagligt stöd, men däremot inte ansåg så vara fallet i situationer som ändrar den rättsliga ramen men utan att påverka stödbeloppet.
- 43 Alouminion har av detta slutit sig till att tribunalen inte gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkt 55 i den överklagade domen fastställde att det första interimistiska beslutet inte kan betraktas som ett införande eller en ändring av ett befintligt stöd.
- 44 Vad gäller argumentet att förlängningen av ett befintligt stöd inte i kraft av själva sakförhållandet (*ipso facto*) utgör ett nytt stöd har Alouminion gjort gällande att den rättspraxis som DEI har åberopat i det avseendet inte är relevant i förevarande mål eftersom den rör en strikt bedömning av begreppet befintligt stöd och inte en bedömning av begreppet förlängning.

– Domstolens bedömning

- 45 Domstolen understryker inledningsvis att enligt systemet med kontroll av statligt stöd, som införts genom artiklarna 107 och 108 FEUF, skiljer sig förfarandet beroende på om det rör sig om befintliga eller nya stöd. Medan befintliga stöd, enligt artikel 108.1 FEUF, lagligen kan genomföras så länge kommissionen inte har förklarat dem oförenliga, föreskrivs i artikel 108.3 FEUF att planer på att vidta nya eller ändra stödåtgärder ska anmälas till kommissionen i god tid och inte kan genomföras förrän förfarandet har lett till ett slutligt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, P, C-6/12, EU:C:2013:525, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 mars 2015, OTP Bank, C-672/13, EU:C:2015:185, punkt 35).
- 46 Det ska vidare för det första erinras om att enligt artikel 1 c i förordning nr 659/1999 avses med nytt stöd "allt stöd, det vill säga stödordningar och individuellt stöd, som inte är befintligt stöd, inbegripet ändringar av befintligt stöd".
- 47 För det andra föreskrivs i artikel 4.1 i förordning nr 794/2004 att "[f]ör det ändamål som avses i artikel 1 c i förordning [nr 659/1999] skall en ändring av befintligt stöd vara varje ändring, utom ändringar av rent formell eller administrativ art som inte kan påverka bedömningen av stödåtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden".
- 48 Av fast rättspraxis framgår dessutom att begreppet statligt stöd avser en objektiv situation som bedöms vid den tidpunkt då kommissionen fattar sitt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 1986, *Belgien/kommissionen*, 234/84, EU:C:1986:302, punkt 16, dom av den 11 september 2003, *Belgien/kommissionen*, C-197/99 P, EU:C:2003:444, punkt 86, och dom av den 1 juli 2008, *Chronopost och La Poste/UFEX m.fl.*, C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 144).

- 49 Härav följer att kommissionens bedömning av ett stöds förenlighet med den inre marknaden vilar på en bedömning av ekonomiska uppgifter och rådande omständigheter på den aktuella marknaden vid den tidpunkt då kommissionen fattar sitt beslut och beaktar, bland annat, den tidsperiod under vilken stödet är tänkt att beviljas. Giltighetstiden för ett befintligt stöd utgör således en omständighet som påverkar kommissionens bedömning av huruvida stödet är förenligt med den inre marknaden.
- 50 Mot bakgrund av dessa omständigheter och såsom domstolen slog fast i domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-121/10, EU:C:2013:784, punkt 59) och dom av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-111/10, EU:C:2013:785, punkt 58), ska en förlängning av giltighetstiden för ett befintligt stöd betraktas som en ändring av ett befintligt stöd och utgör således, enligt artikel 1 c i förordning nr 659/1999, ett nytt stöd.
- 51 Av det anförda följer att domstolen ska pröva huruvida det finns fog för den första grundens första del.
- 52 DEI har med stöd av kommissionen, under denna första del, kritiserat tribunalen för att ha slagit fast att en förlängning av ett befintligt stöd inte i kraft av själva sakförhållandet (*ipso facto*) utgör ett nytt stöd.
- 53 DEI och kommissionen har gjort gällande att tribunalen, i punkt 54 i den överklagade domen, gjorde en felaktig tolkning av domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), och domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291), för att nyansera den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 53 i samma dom, nämligen domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-121/10, EU:C:2013:784, punkt 59), och domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-111/10, EU:C:2013:785, punkt 58).
- 54 Det ska i det avseendet påpekas att i punkt 54 i den överklagade domen hänvisade tribunalen först till domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), för att slå fast att ”med avseende på tillämpningen av artikel 108.1 och 108.3 FEUF, uppkomsten av ett nytt stöd eller en ändring av ett befintligt stöd [ska] bedömas mot bakgrund av de bestämmelser som reglerar såväl stödet som dess villkor och begränsningar”.
- 55 Därefter hänvisade tribunalen, i samma punkt, till punkterna 46 och 47 i domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291), för att tillägga att ”[det] endast [är] när ändringen påverkar den ursprungliga stödordningens materiella innehåll som stödordningen kan anses ha omvandlats till en ny stödordning”.
- 56 Denna tolkning vilar dock på en felaktig tolkning av sistnämnda dom. Det enda som framgår av nämnda punkter 46 och 47 är nämligen att domstolen däri fastställde att medlemsstaten i fråga, genom att både öka den aktuella stödordningens budget och förlänga dess giltighetstid med två år, hade infört ett nytt stöd som skiljer sig från det som kommissionen hade godkänt.
- 57 Härav följer, såsom DEI har gjort gällande, att domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-121/10, EU:C:2013:784, punkt 59), och domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-111/10, EU:C:2013:785, punkt 58), enligt vilken praxis en förlängning av giltighetstiden för en befintlig stödordning ger upphov till ett nytt stöd, överensstämmer med domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), och domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291). Det ska vidare understrykas att domstolen, i dessa domar av den 4 december 2013, uttryckligen hänvisade till punkterna 46 och 47 i den sistnämnda domen.
- 58 Det ska dessutom påpekas att det i förevarande mål följer av de omständigheter som tribunalen fastställt, enligt redogörelsen ovan i punkterna 2–10, att 1960 års avtal skulle upphöra att gälla den 31 mars 2006, såvida det inte förlängdes i enlighet med bestämmelserna däri. I februari 2004 upplyste DEI emellertid AtE om sin avsikt att säga upp detta avtal och upphörde, från och med den 1 april 2006, att tillämpa den förmånliga prissättningen gentemot AtE. Det första interimistiska

beslutet innebar dock att verkningarna av denna uppsägning tills vidare sköts upp varför den förmånliga prissättningen fortsatte att tillämpas gentemot AtE och därefter Alouminion under den aktuella perioden.

- 59 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 55–57 i den överklagade domen fick följaktligen det första interimistiska beslutet, genom att det återinförde den förmånliga prissättningen under den aktuella perioden, till verkan att ändra tidsbegränsningen för tillämpningen av nämnda prissättning, enligt överenskommelsen i 1960 års avtal, och således den tidsbegränsning som kommissionen, genom sitt beslut av den 23 januari 1992, hade godkänt. Det första interimistiska beslutet innebär således en ändring av ett befintligt stöd.
- 60 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att tribunalen i punkterna 54–56 i den överklagade domen gjorde dels en felaktig tolkning och tillämpning av domstolens praxis i domen av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311), och domen av den 20 maj 2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291), vilken bekräftats genom domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-121/10, EU:C:2013:784, punkt 59), och domen av den 4 december 2013, kommissionen/rådet (C-111/10, EU:C:2013:785, punkt 58), dels en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 57 i den överklagade domen slå fast att det första interimistiska beslutet inte kunde betraktas som ett införande eller en ändring av ett stöd i den mening som avses i artikel 108.3 FEUF.
- 61 Talan ska således vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del

– Parternas argument

- 62 DEI har med stöd av kommissionen, under den första grundens andra del, gjort gällande att tribunalens överväganden i punkterna 61–68 i den överklagade domen är felaktiga.
- 63 DEI och kommissionen har för det första gjort gällande att tribunalen, som i punkterna 53 och 61–63 i den överklagade domen hänvisade till domen av den 6 mars 2002, *Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen* (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och domen av den 1 juli 2010, *Italien/kommissionen* (T-53/08, EU:T:2010:267) när den konstaterade att enbart en förlängning av giltighetstiden av ett befintligt stöd genom en lagstiftningsåtgärd kan leda till att ett nytt stöd införs, gjorde en felaktig tolkning av dessa domar.
- 64 DEI och kommissionen har i det avseendet påpekat att, eftersom det följer av domstolens fasta praxis att en underlåtenhet från en medlemsstats sida kan leda till att ett nytt stöd uppkommer (domar av den 19 mars 2013, *Bouygues et Bouygues Télécom/kommissionen m.fl. och kommissionen/Frankrike m.fl.*, C-399/10 P och C-401/10 P, EU:C:2013:175, punkterna 100–103), gäller detta i än högre grad när ett statligt organ har vidtagit en åtgärd, även om det inte rör sig om en lagstiftningsåtgärd.
- 65 För det andra har DEI och kommissionen gjort gällande att det var fel av tribunalen att, i punkt 63 i den överklagade domen, fastställa att det förelåg en skillnad mellan domen av den 6 mars 2002, *Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen* (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59) och domen av den 1 juli 2010, *Italien/kommissionen* (T-53/08, EU:T:2010:267), å ena sidan, och förevarande mål, å andra sidan, av det skälet att förlängningen av giltighetstiden i de mål som gav upphov till nämnda domar inte hade skett automatiskt. Det är i förevarande mål uppenbart att förlängningen av tillämpningen av den förmånliga prissättningen inte automatiskt följde av 1960 års avtal utan av den första interimistiska beslutet.

- 66 DEI och kommissionen har för det tredje, i motsats till vad tribunalen fastställde i punkterna 65–67 i den överklagade domen, gjort gällande att det inte följer av domen av den 20 september 2011, Regione autonoma della Sardegna m.fl./kommissionen (T-394/08, T-408/08, T-453/08 och T-454/08, EU:T:2011:493), att en sådan åtgärd som det första interimistiska beslutet inte kan utgöra ett nytt stöd annat än om den ändrar den rättsliga ramen för ett befintligt stöd och således ändrar det materiella innehållet i detta stöd. I själva verket följer av denna dom att även en icke materiell ändring av ett befintligt stöd leder till att ett nytt stöd införs.
- 67 Kommissionen har tillagt att den rättsliga grunden för stödet under den aktuella perioden utgjordes av det första interimistiska beslutet och att tribunalen således gjorde en felaktig bedömning i punkterna 64, 67 och 68 i den överklagade domen genom att slå fast att det första interimistiska beslutet inte syftade till att ändra den rättsliga ramen för 1960 års avtal, utan helt enkelt gav en provisorisk tolkning av dess innehåll.
- 68 Tribunalen slog därmed fast att endast avtalet hade rättsverkningar. Kommissionen anser dock att interimistiska beslut inte ger en provisorisk tolkning och lösning på tvisten, utan har fristående rättsverkningar, genom att erkänna befintliga rättigheter och skyldigheter och införa nya rättigheter och skyldigheter. Den nationella domstolen kan till exempel vidta interimistiska åtgärder dels när det är nödvändigt att en rättighet består eller en situation regleras, dels när det föreligger ett skyndsamt behov av att avvärja en överhängande risk. Dessa åtgärder kan alltså vidtas i syfte att bevara en rättighet som är knuten till talan i sak men som inte nödvändigtvis avser samma rättighet som talan avser och för vilken permanent skydd yrkas.
- 69 Alouminion anser att det första interimistiska beslutet inte har ändrat vare sig den ursprungliga nationella rättsliga ramen eller den rättsliga ramen för den förmånliga prissättningen och att talan därför inte kan vinna bifall på den första grundens andra del.
- 70 Alouminion har för det första gjort gällande att DEI felaktigt hänvisar till domen av den 20 september 2011, Regione autonoma della Sardegna m.fl./kommissionen (T-394/08, T-408/08, T-453/08 och T-454/08, EU:T:2011:493), till stöd för ståndpunkten att även en icke materiell ändring av ett befintligt stöd medför att det uppkommer ett nytt stöd. Det framgår nämligen av den italienska versionen av denna dom att en sådan ändring endast *kan* innebära att ett nytt stöd införs.
- 71 Alouminion menar vidare att det följer av domen av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava/kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och domen av den 1 juli 2010, Italien/kommissionen (T-53/08, EU:T:2010:267), att tribunalen visserligen slog fast att de stöd som var i fråga i de mål som gav upphov till dessa domar utgjorde nya stöd, men att detta berodde på att en lagstiftningsåtgärd hade vidtagits.
- 72 Alouminion har slutligen hävdade att den rättspraxis som DEI har hänvisat till, enligt vilken även en underlåtenhet från en medlemsstats sida kan leda till att ett nytt stöd införs, inte är relevant i förevarande mål.

– Domstolens bedömning

- 73 Vad gäller punkterna 61–64 i den överklagade domen påpekar domstolen för det första att tribunalen, i punkt 63 i nämnda dom, angav att, i de mål som gav upphov till domen av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och domen av den 1 juli 2010, Italien/kommissionen (T-53/08, EU:T:2010:267), förlängningarna i fråga inte utgjorde nya stöd ”av det skälet att nämnda förlängningar inte alls skedde per automatik, och att det istället krävdes lagstiftningsåtgärder för att ändra den förmån som ursprungligen hade fastställts”.

- 74 Även om det framgår av redogörelser i punkterna 1-9 i domen av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och i punkterna 1-11 i domen av den 1 juli 2010, Italien/kommissionen (T-53/08, EU:T:2010:267), att de aktuella förlängningarna var resultatet av en lagstiftningsåtgärd, föreligger det inte någon omständighet som tyder på att det var det som var skälet till att tribunalen, i dessa domar, fann att nämnda förlängningar utgjorde nya stöd.
- 75 Det följer nämligen av bland annat punkterna 174 och 175 i domen av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59) att stödet i fråga hade beviljats på grundval av ett rättsligt instrument, nämligen en lagstiftningsåtgärd, som vidtagits trots att Konungariket Spanien redan var en medlemsstat och att, även om den förmån som föreskrevs genom det rättsliga instrumentet endast utgjorde en förlängning av en tidigare åtgärd, stödet icke desto mindre skulle betraktas som ett nytt stöd på grund av ändringen av dess giltighetstid. Att de aktuella förlängningarna ansågs utgöra nya stöd berodde således inte på att de var resultatet av lagstiftningsåtgärder utan på dessa förlängningars verkningar.
- 76 För det andra gjorde tribunalen i punkterna 63 och 64 i den överklagade domen åtskillnad mellan domen av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och domen av den 1 juli 2010, Italien/kommissionen (T-53/08, EU:T:2010:267), å ena sidan, och förevarande mål, å andra sidan, av det skälet att förlängningen av giltighetstiden av det aktuella stödet i de mål som gav upphov till nämnda domar inte hade skett automatiskt.
- 77 Det påpekas att det tydligt framgår av de omständigheter som tribunalen fastställde, enligt redogörelsen ovan i punkterna 8-10, att förlängningen av den förmånliga prissättningen i förevarande mål inte automatiskt följde av 1960 års avtal utan av det första interimistiska beslutet.
- 78 Övervägandena i punkterna 61-64 i den överklagade domen vilar således på en felaktig tolkning och tillämpning av dom av den 6 mars 2002, Diputación Foral de Álava m.fl./kommissionen (T-127/99, T-129/99 och T-148/99, EU:T:2002:59), och dom av den 1 juli 2010, Italien/kommissionen (T-53/08, EU:T:2010:267).
- 79 Vad vidare avser punkterna 65-68 i den överklagade domen påpekas att tribunalen, i punkterna 65 och 66 i nämnda dom, uppgav att det av domen av den 20 september 2011, Regione autonoma della Sardegna m.fl./kommissionen (T-394/08, T-408/08, T-453/08 och T-454/08, EU:T:2011:493) visserligen framgår att stöd som beviljats på en rättslig grund som på ett påtagligt sätt skiljer sig från den stödordning som godkänts genom beslutet om godkännande ska betraktas som ett nytt stöd, men att det ursprungliga stödet, i det mål som gav upphov till nämnda dom, emellertid hade godkänts av kommissionen, och att det nya stödet hade beviljats genom en ny rättsakt som var oförenlig med kommissionens beslut om godkännande.
- 80 Efter att i punkt 67 i den överklagade domen ha understrukt att det första interimistiska beslutet, i förevarande mål, inte haft till syfte att ändra den rättsliga ramen för den förmånliga prissättningen i förhållande till den som godkänts av kommissionen drog tribunalen, i punkt 68 i nämnda dom, slutsatsen att den rättsliga grunden för det aktuella stödet inte utgjordes av det första interimistiska beslutet utan av 1960 års avtal och relevant nationell lagstiftning, enligt den provisoriska tolkning som framgår av det första interimistiska beslutet.
- 81 Härvidlag konstateras att, eftersom det följer av punkt 59 i förevarande dom att det första interimistiska beslutet, genom sin förlängning av den förmånliga prissättningen under den aktuella perioden, hade till verkan att ändra den tidsmässiga begränsningen av 1960 års avtal och således den tidsmässiga begränsningen av den förmånliga prissättningen, enligt beskrivningen ovan i punkt 4, var den rättsliga grunden för stödet under den aktuella perioden det första interimistiska beslutet.

- 82 Tribunalen gjorde således en felaktig rättstillämpning i punkterna 67 och 68 i den överklagade domen.
- 83 Talan ska således vinna bifall även såvitt avser den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del

– Parternas argument

- 84 DEI har under den första grundens tredje del gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 58 i den överklagade domen slå fast att ett interimistiskt beslut av en nationell domstol inte kan leda till att ett statligt stöd införs.
- 85 DEI har i det avseendet påpekat att det framgår av domstolens fasta praxis att nationella domstolar är behöriga att vidta interimistiska åtgärder för att undvika snedvridning av konkurrensen till följd av att stöd har beviljats i strid med skyldigheten enligt artikel 108.3 FEUF att skjuta upp genomförandet av stödåtgärden och att avgöranden av nationella domstolar som antar sådana interimistiska åtgärder således ingår bland de preventiva åtgärder som kan vidtas på området för kontroll av statligt stöd.
- 86 Härav följer, enligt DEI, att nationella domstolar, inklusive dem som vidtar interimistiska åtgärder, är skyldiga att undersöka huruvida en åtgärd som de själva har vidtagit kan ge ett resultat som gör den oförenlig med den inre marknaden därför att den, i framtiden, leder till att en olaglig konkurrensfördel beviljas.
- 87 Detta innebär i förevarande fall att den provisoriska prövning som den nationella domstolen gjorde i sitt första interimistiska beslut vad gäller uppsägningen av 1960 års avtal inte definitivt kunde undanröja alla tveksamheter vad gäller den förmånliga prissättningens rättsliga karaktär och konsekvenserna av en tillämpning av den förmånliga prissättningen efter det att den initiala giltighetstiden hade löpt ut och att detta beslut borde ha blivit föremål för en sådan förhandsgranskning som avses i artikel 108.3 FEUF.
- 88 Kommissionen anser i likhet med DEI att den omständigheten att ett nytt stöd har införts genom ett av den nationella domstolen fattat interimistiskt beslut inte är relevant med avseende på bedömningen av huruvida stödet är förenligt med den inre marknaden.
- 89 En motsatt slutsats innebär enligt kommissionen en subjektiv tolkning av begreppet på grundval av vilken instans som vidtar den åtgärd genom vilken stödet införs, vilket således strider mot domstolens praxis och bland annat domen av den 8 december 2011, France Télécom/kommissionen (C-81/10 P, EU:C:2011:811, punkt 17 och där angiven rättspraxis), i vilken det slagits fast att begreppet statligt stöd är av rättslig karaktär och ska tolkas på grundval av objektiva faktorer och utifrån verkningarna av detta stöd.
- 90 Kommissionen har tillagt att DEI:s argument, att det ankommer på den nationella domstolen i ett interimistiskt förfarande att underrätta kommissionen om alla åtgärder som innebär att ett nytt stöd införs eller ett befintligt stöd ändras så att kommissionen kan förhandsgranska stödet i fråga, bekräftas av domen av den 18 juli 2007, Lucchini (C-119/05, EU:C:2007:434, punkterna 59-63), av vilken det framgår att kommissionens exklusiva behörighet och unionsrättens företräde innebär att den nationella domstolen är skyldig att inte tillämpa en nationell bestämmelse när tillämpningen av den innebär att det statliga stödet inte kan återkrävas.
- 91 Kommissionen har även gjort gällande att den framgår av punkt 58 i dess tillkännagivande om nationella domstolars tillämpning av reglerna om statligt stöd (EUT C 85, 2009, s. 1) att, när utbetalningen av ett olagligt stöd riskerar att ske under den tid då det nationella domstolsförfarandet pågår, kan skyldigheten för denna domstol att hindra överträdelser av artikel 108.3 FEUF innebära att

den måste fatta ett interimistiskt beslut som hindrar den olagliga utbetalningen tills dess att ärendet har prövats i sak. Härav följer enligt kommissionen att en nationell domstol inte själv får ge upphov till sådana stöd.

- 92 Alouminion anser att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grundens tredje del, eftersom den vilar på en felaktig tolkning av den överklagade domen.
- 93 Alouminion har gjort gällande att tribunalen, i punkt 58 i den överklagade domen, i själva verket slog fast att det första interimistiska beslutet inte resulterade i att en ny förmån beviljades som var skild från det befintliga stödet. Tribunalen underlät således inte att beakta att ett statligt stöd kan beviljas genom ett avgörande av en nationell domstol som innebär att en ny förmån som är skild från ett befintligt stöd beviljas, utan kom helt enkelt till slutsatsen att så inte var fallet här.
- 94 Alouminion har i vilket fall som helst gjort gällande dels att punkt 58 i den överklagade domen är överflödigt genom att den, *e contrario*, bekräftar det resonemang som fördes i punkterna 55-57 i nämnda dom, dels att tribunalens bedömning av innehållet i det första interimistiska beslutet är en bedömning av de faktiska omständigheterna, vilken inte omfattas av domstolens prövning i målet om överklagande.

– Domstolens bedömning

- 95 Det ska inledningsvis erinras om att det framgår av fast rättspraxis att, inom ramen för systemet med kontroll av statligt stöd har de nationella domstolarna och kommissionen olika och kompletterande roller (dom av den 9 augusti 1994, *Namur-Les assurances du crédit*, C-44/93, EU:C:1994:311, punkt 14, dom av den 21 november 2013, *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, punkt 27 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 mars 2015, *OTP Bank*, C-672/13, EU:C:2015:185, punkt 36).
- 96 De nationella domstolarna är nämligen inte behöriga att avgöra huruvida ett statligt stöd är förenligt med den inre marknaden, utan denna prövning är endast kommissionen behörig att utföra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2011, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, punkt 27, dom av den 18 juli 2013, *P*, C-6/12, EU:C:2013:525, punkt 38 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 mars 2015, *OTP Bank*, C-672/13, EU:C:2015:185, punkt 37).
- 97 De nationella domstolarna ska i stället, fram till dess att kommissionen fattar det slutliga beslutet, säkerställa skyddet för enskildas rättigheter vid ett åsidosättande av skyldigheten enligt artikel 108.3 FEUF att i förväg anmäla åtgärden till kommissionen (dom av den 8 december 2011, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, punkt 27 och där angiven rättspraxis, dom av den 18 juli 2013, *P*, C-6/12, EU:C:2013:525, punkt 39, och dom av den 21 november 2013, *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, punkt 28).
- 98 Nationella domstolar kan för det ändamålet behöva avgöra tvister i vilka de tvingas tolka och tillämpa begreppet stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF, för att kunna fastställa om en statlig åtgärd, som införts utan att förhandsförfarandet i artikel 108.3 FEUF iakttagits, borde ha underkastats detta förfarande eller inte (dom av den 18 juli 2007, *Lucchini*, C-119/05, EU:C:2007:434, punkt 50 och där angiven rättspraxis, och dom av den 18 juli 2013, *P*, C-6/12, EU:C:2013:525, punkt 38).
- 99 Om en nationell domstol kommer fram till att den aktuella åtgärden borde ha anmälts i förväg till kommissionen ankommer det på denna att kontrollera huruvida den berörda medlemsstaten har fullgjort denna skyldighet och, om så inte är fallet, konstatera att åtgärden är olaglig (dom av den 19 mars 2015, *OTP Bank*, C-672/13, EU:C:2015:185, punkt 68).

- 100 Det ankommer nämligen på de nationella domstolarna att vidta samtliga de åtgärder som ett åsidosättande av artikel 108.3 FEUF föranleder enligt nationell rätt, i fråga om såväl giltigheten av de rättsakter genom vilka stödåtgärder genomförts som återbetalningen av de ekonomiska stöd som beviljats i strid med denna bestämmelse (dom av den 8 december 2011, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 101 Nationella domstolar får bland annat vidta interimistiska åtgärder i syfte att undvika snedvridning av konkurrensen till följd av att stöd har beviljats i strid med skyldigheten enligt artikel 108.3 FEUF att skjuta upp genomförandet av stödåtgärden (se dom av den 21 november 1991, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires et Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, C-354/90, EU:C:1991:440, punkt 11, dom av den 11 juli 1996, *SFEI m.fl.*, C-39/94, EU:C:1996:285, punkterna 39, 40 och 53, och dom av den 21 november 2013, *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, punkt 34). Såsom anges i punkt 58 i kommissionens tillkännagivande om nationella domstolars tillämpning av reglerna om statligt stöd (EUT C 85, 2009, s. 1), kan den nationella domstolen, när det finns en risk för att utbetalningen av ett olagligt stöd kommer att ske under den tid då det nationella domstolsförfarandet pågår, behöva fatta ett interimistiskt beslut som hindrar den olagliga utbetalningen tills dess att ärendet har prövats i sak.
- 102 Det är mot bakgrund av samtliga dessa överväganden som det ska prövas huruvida det finns fog för den första grundens tredje del, under vilken DEI har kritiserat tribunalen för att i punkt 58 i den överklagade domen ha slagit fast att ett interimistiskt beslut av en nationell domstol inte kan leda till att ett statligt stöd införs.
- 103 Det ska i det avseendet påpekas att tribunalen, i punkt 58 i den överklagade domen, slog fast att, om det första interimistiska beslutet ska anses innebära att ett stöd införs eller ändras i den mening som avses i artikel 108.3 FEUF ”skulle [detta] i själva verket, och rättsligt sett, vara liktydigt med att kräva att den nationella domstolen skulle underrätta kommissionen om stöd och låta dessa genomgå en förebyggande granskning från kommissionens sida, och då inte enbart nya stöd eller ändringar av stöd i egentlig mening som har beviljats till ett företag som mottar ett befintligt stöd, utan även alla åtgärder som påverkar tolkningen och tillämpningen av nämnda avtal som kan påverka den inre marknadens funktion, konkurrensen eller helt enkelt den faktiska varaktigheten, under en bestämd tid, för stöd som i princip står till förfogande och trots att kommissionen inte har fattat något beslut om att godkänna stödet eller förklara det oförenligt med den inre marknaden”.
- 104 Tribunalen gjorde således, i punkt 58 i den överklagade domen, en åtskillnad mellan ”nya stöd eller ändringar av stöd i egentlig mening” och åtgärder som påverkar tolkningen och tillämpningen av ett avtal som godkänts av kommissionen som ett statligt stöd som är förenligt med den inre marknaden, med andra ord sådana åtgärder som det första interimistiska beslutet, och kom fram till att den nationella domstolen, när det beslutar om interimistiska åtgärder, inte är underkastad de skyldigheter som de nationella domstolarna i allmänhet är underkastade enligt artiklarna 107 och 108 FEUF.
- 105 Domstolen erinrar emellertid om att tillämpningen av reglerna om statligt stöd grundas på en skyldighet till lojalt samarbete mellan de nationella domstolarna, å ena sidan, och kommissionen respektive unionsdomstolarna, å andra sidan. Var och en agerar då utifrån den funktion den tilldelats enligt EUF-fördraget. Inom ramen för detta samarbete ska de nationella domstolarna vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av unionsrätten och ska avstå från varje åtgärd som kan äventyra fullgörandet av de mål som eftersträvas med fördraget, såsom följer av artikel 4.3 FEU. De nationella domstolarna ska således avstå från att meddela avgöranden som är oförenliga med ett kommissionsbeslut (dom av den 21 november 2013, *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, punkt 41).

- 106 Domstolen har vidare, i punkterna 46 och 47 i domen av den 18 juli 2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525), slagit fast att det ankommer på de nationella domstolarna att kontrollera huruvida tillämpningsföreskrifterna för en stödordning inte har ändrats och att det, för det fall dessa ändringar har lett till en utvidgning av stödordningens räckvidd, kan vara nödvändigt att konstatera att det rör sig om ett nytt stöd som innebär att anmälningsförfarandet i artikel 108.3 FEUF blir tillämpligt.
- 107 Det ska således konstateras att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 58 i den överklagade domen fastställa att en nationell domstol som har att avgöra en avtalstvist inte är skyldig att underrätta kommissionen, i enlighet med artikel 108.3 FEUF, om "alla åtgärder som påverkar tolkningen och tillämpningen av nämnda avtal som kan påverka den inre marknadens funktion, konkurrensen eller helt enkelt den faktiska varaktigheten, under en bestämd tid, för stöd som ... står till förfogande".
- 108 Ett fastställande av att nationella domstolar i interimistiska förfaranden kan kringgå sina skyldigheter inom ramen för kontrollen av statligt stöd enligt artiklarna 107 och 108 FEUF föranleder nämligen dessa domstolar att dels överskrida gränserna för sin egen behörighet, som syftar till att säkerställa att unionsrätten iakttas på området för statligt stöd, dels åsidosätta skyldigheten till lojalt samarbete med unionsinstitutionerna, såsom redan har erinrats om ovan i punkt 105, vilket således tveklöst äventyrar nämnda artiklars ändamålsenliga verkan.
- 109 Talan ska således vinna bifall på den första grundens tredje del.
- 110 Av det anförda följer att överklagandet ska bifallas såvitt avser den första grunden i dess helhet. Den överklagade domen ska upphävas, utan att det krävs att övriga grunder provas.

Återförvisning av målet till tribunalen

- 111 Om tribunalens avgörande upphävs får domstolen, enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, antingen själv slutligt avgöra målet, om det är färdigt för avgörande, eller återförvisa det till tribunalen för avgörande.
- 112 I detta fall har tribunalen endast prövat en av de grunder som parterna framställt i sak. Domstolen finner därför att förevarande mål inte är färdigt för avgörande. Målet ska följaktligen återförvisas till tribunalen för avgörande.

Rättegångskostnader

- 113 Eftersom målet återförvisas till tribunalen ska beslut i frågan om rättegångskostnader avseende detta överklagande anstå.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tionde avdelningen) följande:

- 1) **Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 8 oktober 2014 i mål Alouminion/kommissionen (T-542/11, EU:T:2014:859) upphävs.**
- 2) **Mål T-542/11 återförvisas till Europeiska unionens tribunal.**
- 3) **Frågan om rättegångskostnaderna anstår.**

Underskrifter